

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., B., a Ing. Ľ. H., B., zastúpených advokátom Mgr. P. V., S., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., a Ing. Ľ. H. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a Ing. Ľ. H., B. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 8. decembra 2011, ktoré podľa výpisu z obchodného registra nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2011, bolo vyhlásené konkurzné konanie na majetok spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „úpadca“), ktorého jediným spoločníkom bol sťažovateľ v 1. rade, pričom konateľ sťažovateľa v 1. rade (B. H.) bol súčasne aj konateľom úpadcu. Sťažovateľ v 1. rade a sťažovateľ v 2. rade sú súčasne veriteľmi úpadcu, ktorí si svoje pohľadávky voči podstate prihlásili vo vyhlásenom konkurznom konaní.

V rámci speňažovania majetku úpadcu došlo aj k predaju dvoch jeho podnikov, a to časti podniku C. a časti podniku P., v súvislosti s predajom ktorých sa uskutočnilo správcom konkurznej podstaty zorganizované II. kolo ponukového konania podľa § 92 ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Dňa 19. septembra 2012 sa uskutočnilo v prítomnosti správcu konkurznej podstaty vyhodnotenie ponukového konania pred okresným (konkurzným) súdom, ktorého sa podľa sťažovateľov (veriteľov) nemohol zúčastniť veriteľský výbor vrátane sťažovateľov, pretože termín jeho konania im mal byť oznámený prostredníctvom správcu konkurznej podstaty telefonicky a e-mailom iba „... *niekoľko hodín pred plánovaným časom vyhodnotenia*“.

Po uskutočnení vyhodnotenia ponukového konania sa 20. septembra 2012 uskutočnilo zasadnutie veriteľského výboru, ktorý uznesením prijatým podľa § 83 ods. 1 písm. a), c) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii uložil správcovi konkurznej podstaty záväzný pokyn spočívajúci: v povinnosti akceptovať ponuku spoločnosti R., s. r. o., predloženú do II. kola ponukového konania týkajúcu sa predaja časti podniku C. za kúpnu

cenu 376 100 € s tým, že návrh kúpnej zmluvy mal správca konkurznej podstaty predložiť najneskôr do 30. septembra 2012 na schválenie veriteľskému výboru; v povinnosti odmietnuť všetky ponuky predložené v II. kole ponukového konania na predaj časti podniku P.; a napokon v povinnosti správcu konkurznej podstaty predložiť veriteľskému výboru žiadosť o udelenie záväzného pokynu na nové kolo ponukového konania na predaj časti podniku P. (ďalej len „záväzný pokyn veriteľského výboru“).

Následne bol predsedovi veriteľského výboru, ktorým bol v jednej osobe konateľ úpadcu i konateľ sťažovateľa v 1. rade, doručený list správcu konkurznej podstaty z 24. septembra 2012, ktorým veriteľskému výboru oznámil, že neakceptuje záväzný pokyn veriteľského výboru, a vyzval veriteľský výbor, aby do 3 dní od doručenia tohto odmietnutia záväzný pokyn upravil tak, aby ním nebolo zasahované do výsledkov II. kola ponukového konania.

Na zasadnutí konanom 26. septembra 2012 veriteľský výbor zotrval na svojom pôvodnom záväznom pokyne z 20. septembra 2012, a preto správca konkurznej podstaty podľa § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii predložil vec na rozhodnutie okresnému (konkurznému) súdu, pričom predseda veriteľského výboru mal listom z 9. októbra 2012 požiadať okresný súd „... o osobné vypočutie členov veriteľského výboru v tejto veci“. Túto žiadosť však okresný súd neakceptoval a 12. októbra 2012 uznesením sp. zn. 1 K 61/2011 rozhodol tak, že udelil správcovi konkurznej podstaty záväzný pokyn na uzatvorenie kúpnych zmlúv týkajúcich sa predaja časti podniku C. aj časti podniku P., a to s úspešnými uchádzačmi II. kola ponukového konania, čím podľa sťažovateľov okresný súd v podstate zrušil záväzný pokyn veriteľského výboru, a to bez toho, aby toto svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil v súlade so zákonnými požiadavkami § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudlo právoplatnosť po zverejnení v Obchodnom vestníku 23. októbra 2012.

Podľa sťažovateľov okresný súd napádaným uznesením sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012 zrušil rozhodnutie veriteľského výboru, ktorý reprezentuje oprávnené

záujmy veriteľov bez toho, aby toto svoje rozhodnutie náležite odôvodnil podľa § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého súd pri vydávaní uznesenia, ktorým určuje, ako má správca konkurznej podstaty postupovať v prípade, ak správca konkurznej podstaty odmietne splnenie pokynu príslušného orgánu z dôvodu, že je v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, zohľadní oprávnené záujmy dotknutých veriteľov a ich vyjadrenia a vyjadrenia príslušného orgánu.

Podľa sťažovateľov však okresný súd (konkurzný súd) pred vydaním napádaného uznesenia nielenže nevypočul zástupcov veriteľského výboru, ale si ani nevyžiadal stanovisko dotknutých veriteľov, takže podľa sťažovateľov okresný súd rozhodol iba na základe jednostranných tvrdení správcu konkurznej podstaty, čím mal porušiť nielen princípy kontradiktórnosti konania garantované v čl. 47 ods. 3 ústavy, ale v konečnom dôsledku aj princíp spravodlivého súdneho konania garantovaný v čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľov v danom prípade ide o klasické sporové konanie medzi príslušným orgánom (v danom prípade ním bol výbor veriteľov, pozn.) na jednej strane a správcou konkurznej podstaty na strane druhej, v ktorom majú obaja títo účastníci konania rovnocenné postavenie, a to aj z hľadiska ich práva k sporu sa vyjadriť. Podľa sťažovateľov však okresný súd mal v danom prípade rozhodnúť bez náležitého zistenia skutkového stavu, a to iba na podklade automatického akceptovania tvrdení správcu konkurznej podstaty o rozpore záväzného pokynu veriteľského výboru so zákonom ustanovenými kritériami. Inými slovami, podľa sťažovateľov okresný súd v napádanom uznesení vôbec nevysvetlil, v čom bol záväzný pokyn výboru veriteľov v rozpore s oprávnenými záujmami veriteľov alebo v čom videl jeho rozpor s pravidlami speňažovania majetku konkurznej podstaty ustanovenými zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. V dôsledku všetkých uvedených skutočností sťažovatelia považujú napádané uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012 za arbitrárne a majúce za následok porušenie nimi označených práv.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«Pokiaľ ide o prvú podmienku spočívajúcu v tom, že súd môže zmeniť záväzný pokyn príslušného orgánu len v prípade, ak je tento pokyn v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo pravidlami speňažovania ustanovenými týmto zákonom, táto nebola vôbec predmetom posudzovania konkurzného súdu. V namietanom rozhodnutí konkurzný súd vôbec neuvádza, s akým oprávneným záujmom veriteľov je pokyn v rozpore, ani neuvádza, či je pokyn v rozpore s nejakým konkrétnym pravidlom speňažovania ustanoveným zákonom o konkurze. ...

Súd taktiež v odôvodnení namietaného rozhodnutia vôbec neuvádza, ako sa vysporiadal so zákonným príkazom, že má zohľadniť pri rozhodovaní v týchto prípadoch oprávnené záujmy dotknutých veriteľov. Vzhľadom na to, že zákon o konkurze kritérium oprávnených záujmov dotknutých veriteľov osobitne uvádza, prikladá mu zjavne osobitný význam, a preto by sa súd mal s touto otázkou v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne vysporiadať. V posudzovanom prípade sa tak nestalo. ...

Konkurzný súd preto vydaním namietaného rozhodnutia nad rámec zákonných dôvodov, a teda arbitrárnym, ústavne neudržateľným spôsobom zasiahol do postavenia veriteľského výboru v konkurznom konaní a do jeho rozhodovacej právomoci, a tým aj do namietaných základných práv sťažovateľov ako členov veriteľského výboru.

Z hľadiska náležitostí odôvodnení súdnych rozhodnutí je neakceptovateľné, ak v zmysle citovanej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia súd v podstate ako jediné argumenty uvádza iba ničím neodôvodnenú a nepreukázanú „možnú pochybnosť“ či veriteľský výbor skutočne obhajuje záujem všetkých veriteľov alebo iné záujmy a z tohto dôvodu sa snaží zmať účel konkurzu resp. rýchlosť konkurzného konania“, alebo ak súd uvedie, že „k primeranosti ponúk sa nebude vyjadrovať ale nechá to na posúdenie správcu.“ Týmito závermi súd rezignoval na svoje zákonom dané postavenie v prípade sporu medzi správcom a príslušným orgánom, ktorý ma súd v takýchto prípadoch ako nezávislý arbiter riešiť na základe objektívne zisteného skutkového stavu. ...

V posudzovanom prípade nedal súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec odpoveď na to, na základe akého zákonného dôvodu uvedeného v ustanovení § 83 ods. 3 zákona o konkurze zrušil záväzný pokyn veriteľského výboru a rozhodol o udelení iného záväzného pokynu. Nedal tiež odpoveď na to, ako sa vysporiadal s vyjadreniami dotknutých veriteľov (tieto si ani nezabezpečil) a príslušného orgánu, hoci mu zákon výslovne ukladá na

vyjadrenia týchto subjektov prihliadať, a preto vysporiadanie sa s týmito vyjadreniami musí byť považované za takú otázku, ktorá si v každom prípade vyžaduje uvedenie právnych záverov a úvah súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia. Osobitne to platí najmä v prípade, ak súd názory veriteľského výboru ako príslušného orgánu nerešpektoval, ako sa to stalo v tomto prípade. ...

Vyššie popísaným spôsobom došlo zároveň aj k porušeniu práva sťažovateľov ako členov veriteľského výboru na rovnosť účastníkov konania, keďže konajúci konkurzný súd pri svojom rozhodovaní bez náležitého preverenia skutkového stavu jednostranne a nekriticky vychádzal iba z vyjadrení správcu, ktorým prikladal neprimerane vyššiu váhu ako vyjadreniam zástupcov veriteľov (veriteľského výboru). Urobil tak napriek tomu, že oba tieto subjekty majú mať pri rozhodovaní súdu podľa ustanovenia § 83 ods. 3 zákona o konkurze rovnaké postavenie a súd má rozhodovať na základe objektívne zisteného skutkového stavu a nie na základe automatického akceptovania tvrdení správcu, s ktorými veriteľský výbor vyslovil svoj nesúhlas. Naopak, zákon o konkurze dokonca v prípade takéhoto rozhodovania zvyrazňuje význam vyjadrenia veriteľov a príslušného orgánu, keď doslovne uvádza, že „súd pri vydávaní uznesenia zohľadní oprávnené záujmy dotknutých veriteľov a ich vyjadrenia a vyjadrenia príslušného orgánu.“ Týmto spôsobom súd nepostupoval, ba práve naopak konal v rozpore s týmito zákonnými usmerneniami a jednostranne vychádzal iba z vyjadrení správcu. Súd svoj postoj vyzdvihujúci postavenie správcu v konaní jednoznačne a výslovne vyjadril v odôvodnení namietaného rozhodnutia, keď uviedol, že „súd k primeranosti ponúk sa nebude vyjadrovať ale nechá to na posúdenie správcu ako osobu s odbornou spôsobilosťou posúdiť primeranosť jednotlivých ponúk.“ Z tohto vyjadrenia súdu je evidentné nerešpektovanie rovnosti účastníkov konania (zrejme by nebolo ústavnoprávne akceptovateľné, ak by súd v klasickom sporovom konaní uviedol, že sa k určitej pre rozhodnutie podstatnej skutkovej otázke nebude vyjadrovať, ale jej posúdenie ponechá na posúdení niektorej zo strán sporu).»

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti E., s. r. o. a Ing. L. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov konania

podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 K/61/2011 zo dňa 12. októbra 2012 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 K/61/2011 zo dňa 12. októbra 2012 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 284,84 EUR na účet advokáta Mgr. P. V... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Okrem uvedeného sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd vydaním dočasného opatrenia odložil vykonateľnosť napádaného uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012, pričom svoj návrh odôvodnili takto:

„Namietaným rozhodnutím bolo výrazným spôsobom zasiahnuté do právomoci veriteľského výboru (ktorého sú sťažovatelia členmi), a to práve v najdôležitejšej otázke, ktorú mal veriteľský výbor právo počas konkurzného konania rozhodnúť (schválenie predaja najpodstatnejších a najhodnotnejších častí podniku úpadcu). Tým vzniká na strane sťažovateľov stav výraznej právnej neistoty a oslabenia ich pozície v konkurznom konaní. Pokiaľ by nebolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti namietaného rozhodnutia, môže nastať situácia, že do doby rozhodnutia o tejto sťažnosti pokročí konkurzné konanie do takého štádia, že nápravu už spätne nebude možné vykonať a sťažovatelia ako členovia veriteľského výboru už nebudú môcť svoju vyššie uvedenú zákonnú právomoc reálne uplatniť.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012, ktorým okresný súd nevyhoviel, resp. sa nestotožnil so záväzným pokynom veriteľského výboru (ktorého sú sťažovatelia členmi) určeného správcovi konkurznej podstaty vo veci predaja majetku úpadcu po uskutočnení II. kola verejného ponukového konania, ale okresný súd v predmetnom uznesení vydal pre správcu konkurznej podstaty svoj vlastný pokyn, ktorý podľa sťažovateľov nie je dôvodný a nemá oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Okresný súd napádané uznesenie odôvodnil takto:

«Úlohou súdu bolo preskúmať dôvodnosť podania návrhu správcu na vydanie uznesenia podľa ust. § 83 ods. 3 ZKR, ďalej preskúmať verejné ponukové kolo a tiež preskúmať netransparentnosť namietanú neúspešným záujemcom ako aj tvrdenia správcu a veriteľského výboru.

Správca v súlade s uznesením tunajšieho súdu č. k. 1 K 61/2011 zo dňa 10. 07. 2012 vykonal verejné ponukové konanie v zmysle ust. § 91 ods. 1 ZKR. Po uplynutí lehoty na podávanie ponúk správcu dňa 17. 09. 2012 pristúpil k otváraniu obálok za účasti súdu, členov veriteľského výboru a taktiež za účasti záujemcov. Dňa 19. 09. 2012 správca vyhodnotil II. kolo verejného ponukového konania. Výsledky II. kola verejného ponukového konania sú horeuvedené v tomto uznesení. Správca skonštatoval o oboch časti podniku, že najvyššie ponuky záujemcov sú primerané.

Následne veriteľský výbor na svojom zasadnutí dňa 20. 09. 2012 prijal uznesenie aby správca neakceptoval najvyššie ponuky II. kola týkajúcej časti podniku P. a aby predložil veriteľskému výboru žiadosť o udelenie záväzného pokynu na nové kolo speňaženia nehnuteľností a hnutelných vecí bezprostredne súvisiacich s výrobným procesom úpadcu. samostatného celku I: Časť podniku P. do 7 dní od obdržania zápisnice.

Správca podaním, ktoré bolo doručené súdu na vedomie dňa 24. 09. 2012 odmietol záväzné pokyny veriteľského výboru prijaté na zasadnutí dňa 20. 09. 2012 a vyzval na ich úpravu, pričom svoj postoj v odmietnutí odôvodnil, že realizáciou nového speňažovania, ktoré by mohlo reálne trvať až dva mesiace sa oddiali sprevádzkovanie tejto časti podniku.. Taktiež odmietol odporúčenie veriteľského výboru. Veriteľský výbor podaním, ktoré bolo

doručené tunajšiemu súdu dňa 28. 09. 2012 podal vyjadrenie k odmietnutiu záväzného pokynu.

Z uvedeného je zrejmé, že veriteľský výbor neakceptuje výsledok II. kola verejného ponukového konania a požiadal správcu aby odmietol všetky ponuky týkajúce sa časti podniku P. nakoľko je toho názoru, že cena je neprimeraná a sú pochybnosti o transparentnosti II. kola verejného ponukového konania.

Za daných okolností je súd toho názoru, že postup správcu v zmysle ust. § 83 ods. 3 ZKR je na mieste.

Podľa ust. § 83 ods. 3 ZKR ak príslušný orgán uloží správcovi pokyn, ktorý je v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo pravidlami speňažovania ustanovenými týmto zákonom, správca splnenie pokynu odmietne a vyzve príslušný orgán, aby v určenej lehote pokyn v súlade s vytknutými vadami upravil. Ak príslušný orgán vytknuté vady neodstráni alebo sa v určenej lehote nevyjadrí, správca požiada súd, aby vydal uznesenie, ako postupovať; uznesením súdu je správca viazaný. Súd pri vydávaní uznesenia zohľadní oprávnené záujmy dotknutých veriteľov a ich vyjadrenia a vyjadrenia príslušného orgánu.

Súd k podaniu spoločnosti A., ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 19. 09. 2012 a na ktoré poukazuje aj veriteľský výbor vo svojom podaní zo dňa 26. 09. 2012 uvádza, že ide o stanovisko spoločnosti k verejnému ponukovému konaniu na speňažovanie majetku úpadcu a taktiež prehlásenie o navýšení svojej ponuky, ktorý zrejme pri podávaní ponuky taktizoval a neponúkol cenu, ktorú v priebehu nasledujúcich dvoch dní bol ochotný zvýšiť a aj zaplatiť. Záujemca v podaní, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, požiadal o prešetrenie odôvodneného podozrenia z možného úniku informácií, týkajúceho sa výšky zálohy, uhradenej spoločnosťou A.

Dôvod týchto pochybností je podľa spoločnosti skutočnosť, že cenový rozdiel medzi ponukami A. a víťaznou ponukou spoločnosti C. a. s. je vo výške 10 000 Eur, ktorá bola podaná 10 min pred skončením termínu predkladania ponúk. Ďalej uviedla, že správcom stanovená povinnosť uhradiť na účet správcu zábezpeku na kúpnu cenu vo výške „minimálnej 50 % z ponúknutej kúpnej ceny“ umožňuje správcovi alebo iným osobám, ktoré majú prístup k účtu úpadcu a získajú informácie o uhradenej zábezpeke. Záujemca poukázal na to, že podmienky predaja pre druhé kolo verejného ponukového konania sú

v rozpore s ustanoveniami ZKR. Namietal, že Podmienky predaja sú v rozpore s ust. § 43 ZKR v zmysle, ktorého sa odmena správcu vypláca z výťažku zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu. Podľa Podmienok predaja správcu požaduje, aby záujemca zaplatil odmenu správcovi priamo a dokonca zaplatená zábezpeka sa započítava ako preddavok na odplatu správcovi.

Súd preštudoval Podmienky predaja vyhotovené správcom konkurznej podstaty a konštatuje, že Podmienky vypracované správcom sú v súlade s ustanoveniami ZKR. V zmysle ust. § 92 ods. 1 písm. e) ZKR podľa, ktorého správcu môže na účely speňažovania majetku predat' majetok iným vhodným spôsobom. Ako iný vhodný spôsob môže byť aj správcom zvolené verejné ponukové konanie. V prípade ak boli dodržané všetky podmienky, ktoré určil správcu, nie je dôvod pochybovať o zákonnosti resp. nezákonnosti takéhoto konania. V danom prípade súd nezistil žiadne porušenie alebo rozpor tohto konania s ustanoveniami ZKR. Poukazovanie na netransparentnosť resp. únik informácii neúspešný uchádzač nešpecifikoval a nekonkretizoval.

Súd sa zaoberal aj tvrdením spoločnosti o povinnosti uhradiť minimálne 50 % z ponúknuťej kúpnej ceny, čo umožňuje správcovi alebo iným osobám, ktoré majú prístup k účtu úpadcu získať informácie o zložených zábezpekách. Takýto postup by mohol byť označený ako netransparentný v prípade ak by v skutočnosti došlo k úniku takých informácií zo strany správcu. V zmysle podmienok mal každý záujemca zložiť na určené číslo účtu zábezpeku vo výške minimálne 50% z ponúknuťej kúpnej ceny. Podmienky však neupravujú, teda ani nezakazujú aby záujemca zložil určitú sumu, ktorá môže byť polovica kúpnej ceny ale nemusí (v prípade ak záujemca zloží polovicu neznamena to že jej výsledná ponuka musí byť ďalších 50 % ale môže ponúknuť aj viac v prípade ak záujemca má záujem ponúknuť milión eur a zloží 40 % a potom zloží zvyšných 60 % v danom prípade by správcu takúto ponuku musel akceptovať podľa názoru súdu alebo ak by záujemca zložil ako zábezpeku jedno euro a následne navýši svoju ponuku tak že jeho výsledná ponuka bude rovných milión eur a správcu by takúto ponuku vylúčil bolo by na mieste aby súd takéto ponukové konanie teda správanie správcu považoval za nesprávny postup). Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že záujemca mohol zložiť aj sumu rovnajúcu sa 100 % svojej ponuky. K úniku informácií zo strany správcu alebo iných osôb zo strany úpadcu sa súd nebude vyjadrovať

nakoľko ak je tu takéto podozrenie na prešetrenie sú oprávnené orgány činné v trestnom konaní.

K prehláseniu záujemcu, že je ochotný navyšovať svoju ponuku po vyhodnotení verejného ponukového konania, teda po tom čo došlo k otváraní obálok je podľa názoru súdu irelevantné, naľko toto prehlásenie záujemcu neobsahuje presnú sumu o akú by mal záujem navýšiť svoju ponuku. Taktiež je súd toho názoru, že záujemca mohol ešte počas verejného ponukového konania svoju pôvodnú ponuku navýšiť a nie až následne deklarovať svoju ochotu navyšovať svoje podanie. Za takýchto okolností by záujemca, ktorý skončil tretí v poradí by taktiež mohol deklarovať svoju ochotu navýšiť svoje podanie a za daných okolností by celé verejné ponukové konanie stratilo svoj význam. Správcovi boli dané podmienky, ktoré počas ponukového konania neboli menené a boli zo strany správcu dodržané. Súd je toho názoru, že v prípade ak by ponuka víťaza bola vyššia jedno euro a boli by dodržané všetky podmienky súťaže súdu by nezostávalo iné ako skonštatovať, že takéto konania je v súlade so zákonom.

Zároveň súd preskúmal aj tvrdenie spoločnosti A., že Podmienky predaja sú tiež v rozpore s ustanovením § 43 ZKR. Podľa Podmienok predaja správca požaduje, aby záujemca zaplatil odmenu správcovi priamo a dokonca zaplatená zábezpeka sa započítava ako preddavok na odmenu správcu. Súd po preskúmaní Podmienok verejného ponukového konania musí skonštatovať, že taká podmienka ako uviedol záujemca sa v Podmienkach konania nenachádza.

Pod č. k. 1 K 18/2008 sa vedie na tunajšom súde konanie kde ako úpadca vystupuje spoločnosť S., a. s. V predmetnom konaní došlo k predaju úpadcu tak ako to správca uviedol za sumu 1 766 000 Eur pričom išlo o prevádzku teda majetok ako celok ako C. aj P. pričom išlo v tom čase o fungujúcu prevádzku.

Konateľom spoločnosti E., s. r. o., ktorý je predsedom veriteľského výboru je pán B. H. identická osoba z B. H. , ktorý je zároveň aj konateľom úpadcu S., s. r. o. Spoločnosť E., s. r. o. je zároveň jediným spoločníkom úpadcu. Za daných okolností je možné pochybnosť či veriteľský výbor skutočne obhajuje záujem všetkých veriteľov alebo iné záujmy a z tohto dôvodu sa snaží zmariť účel konkurzu resp. rýchlosť konkurzného konania.

Súd k primeranosti ponúk sa nebude vyjadrovať ale nechá to na posúdenie správcu ako osobu s odbornou spôsobilosťou posúdiť primeranosť jednotlivých ponúk, pre úplnosť

len poukazuje na tú skutočnosť, že v konkurze vedenom na tunajšom súde pod č. k. I K 18/2008 bol ten istý celý podnik vydražený za sumu 1 766 000 Eur, pričom v tom čase išlo o fungujúcu prevádzku a to celý podnik P. a C., pričom boli speňažené nehnuteľnosti k. ú. Z., M. a Č.

Na záver súd dospel k záveru, že pri II. kole verejného ponukového konania nedošlo k pochybeniu zo strany správcu a II. kolo verejného ponukového konania prebehlo v súlade so zákonom a podmienkami verejného ponukového konania a preto súd týmto rozhodnutím zaviazal správcu na uzavretie kúpnych zmlúv s úspešnými záujemcami.»

Ústavný súd v súvislosti s preskúmaním ústavnej udržateľnosti citovaného uznesenia okresného súdu v prvom rade poznamenáva, že z okresným súdom aplikovaného § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že konkurzný súd uloží správcovi konkurznej podstaty záväzný pokyn na postup v konkurznom konaní iba vtedy, resp. iba za podmienok, že záväzný pokyn, ktorý už správcovi konkurznej podstaty uložil veriteľský výbor [ako príslušný orgán podľa § 82 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pozn.], je v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo je v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými v zákone o konkurze a reštrukturalizácii.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovatelia svoju sťažnosť proti citovanému uzneseniu okresného súdu odôvodňujú v prvom rade tým, že okresný súd, v danej veci ako súd konkurzný, v napádanom uznesení, ktorým v konečnom dôsledku negoval veriteľským výborom (ktorého sú sťažovatelia členmi, pozn.) uložený správcovi konkurznej podstaty záväzný pokyn, toto uznesenie neodôvodnil, t. j. podľa sťažovateľov okresný súd neuviedol, z akého dôvodu považoval tento záväzný pokyn veriteľského výboru za rozporný s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii o pravidlách speňažovania majetku podstaty alebo za rozporný s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov, ústavný súd skúmal, či v danom prípade tu takéto dôvody boli dané a či sa okresný súd nimi zaoberal.

Zo skutočností, ktoré medzi účastníkmi konkurzného konania nie sú sporné, a teda sťažovatelia ich ani žiadnym spôsobom nenapádajú, je zřejmé, že v konkurznom konaní

vedenom pod sp. zn. 1 K 61/2011 boli 30. augusta 2012 v Obchodnom vestníku č. 167/2012 zverejnené podmienky II. kola verejného ponukového konania na predaj majetku dvoch častí podniku úpadcu, a to časti podniku C. a časti podniku P., v zmysle ktorých mohli záujemcovia o kúpu označených častí podniku úpadcu predkladať do 17. septembra 2012 svoje ponuky k rukám správcu konkurznej podstaty, a to v zapečatených obáľkach so zreteľným označením tej časti podniku, o kúpu ktorej mali záujem.

Na základe uvedených podmienok, ktorých znenie, resp. rozsah či charakter veriteľský výbor žiadnym spôsobom nespochybnil, resp. nemal voči nim žiadne výhrady (napr. v tom zmysle, že by dal správcovi konkurznej podstaty v súvislosti s týmito podmienkami nejaký záväzný pokyn na ich úpravu alebo zmenu, pozn.), sa riadne uskutočnilo II. kolo verejného ponukového konania na predaj označeného majetku úpadcu, ktorého výsledky boli po otvorení obáľok správcom konkurznej podstaty za účasti okresného súdu, členov veriteľského výboru a záujemcov (pozri s. 7 napádaného uznesenia, pozn.) vyhodnotené správcom konkurznej podstaty 19. septembra 2012. V zmysle uvedeného vyhodnotenia sa víťazom na predaj časti podniku C. stala spoločnosť R., s. r. o., ktorá ponúkla za jej odkúpenie najvyššiu cenu (376 100 €), ktorú správca konkurznej podstaty súčasne vyhlásil za primeranú. A pokiaľ ide o predaj časti podniku Portál, v tomto prípade ponúkla najvyššiu cenu (910 000 €) za jej odkúpenie spoločnosť C., a. s., pričom aj túto ponuku správca konkurznej podstaty vyhlásil za primeranú charakteru a stavu predávanej časti podniku úpadcu.

Následne veriteľský výbor, ktorého sú sťažovatelia členmi a jeho predsedom je v jednej osobe aj konateľ úpadcu a konateľ sťažovateľa v 1. rade, na svojom zasadnutí konanom 20. septembra 2012 prijatým záväzným pokynom pre správcu konkurznej podstaty vo forme uznesenia č. 1 spochybnili výsledky II. kola verejného ponukového konania, a tento záväzný pokyn bol v konečnom dôsledku napádaným uznesením okresného súdu zrušený.

Podľa zistenia ústavného súdu zo zápisnice o zasadnutí veriteľského výboru konanom 20. septembra 2012 (sťažovateľmi predložená nebola, pozn.), ktorá bola

zverejnená v Obchodnom vestníku č. 187/2012 27. septembra 2012, vyplýva, že veriteľský výbor mal v podstate výhrady nie voči všetkým výsledkom II. kola verejného ponukového konania, ale len voči výsledkom týkajúcim sa predaja časti podniku P., pričom dôvodom spochybnenia týchto výsledkov bola pochybnosť vznesená listom zaslaným okresnému súdu a následne na vedomie aj veriteľskému výboru jedným z neúspešných uchádzačov (A.; ďalej len „neúspešný uchádzač“) o kúpu tejto časti podniku úpadcu. Neúspešný uchádzač vzniesol podozrenie týkajúce sa úniku informácií o výške zloženej zálohy a ich sprístupnenie inému záujemcovi a súčasne proklamoval svoj záujem navýšiť ním pôvodne v II. kole ponukového konania ponúkanú cenu za predaj časti podniku P. Na základe uvedených podozrení veriteľský výbor dospel k presvedčeniu, že cena za predaj časti podniku P. nie je primeraná, resp. *a contrario*, že cena za jej predaj môže byť vyššia, než aká bola z II. kola ponukového konania najvyššia víťazná ponuka.

Podľa ústavného súdu aj keď uvedené dôvody veriteľského výboru na prijatie záväzného pokynu pre správcu konkurznej podstaty boli založené iba na nepodložených domnienkach a podozreniach, okresný súd sa aj napriek tomu s týmito „podozrievavými dôvodmi“ riadne zaoberal a ústavne udržateľným spôsobom sa s nimi aj vysporiadal.

Pokiaľ išlo o veriteľským výborom spochybnenie priebehu II. kola verejného ponukového konania v tom, že mali uniknúť informácie o prihlásenými záujemcami o kúpu časti podniku P. zaplatenej, resp. zloženej výške zálohy na ponúkanú kúpnu cenu, ktoré mali údajne evokovať skutočnú výšku celkovej ponúkanej kúpnej ceny, čo malo mať za následok jej možné odhadnutie ešte pred jej odtajnením (t. j. pred rozlepením obálok s ponukami, pozn.) a v dôsledku tohto umelé navýšenie tejto ceny záujemcom, ktorému mali byť tieto inak tajné informácie takto nezákonne sprístupnené, okresný súd konštatoval, že k uvedenému nedošlo. Aj podľa zistenia ústavného súdu z podmienok II. kola verejného ponukového konania zverejnených v Obchodnom vestníku č. 167/2012 z 30. augusta 2012 vyplýva, že záujemcovia o kúpu časti podnikov úpadcu mali povinnosť zložiť zálohu v sume „... minimálne 50 % navrhovanej kúpnej ceny...“. V súvislosti s uvedeným tak okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie konštatovaním, že uvedeným spôsobom naformulovaná podmienka predaja majetku úpadcu

nebránila ani tomu, aby záujemca zložil ako zálohu aj celkovú ním ponúkanú kúpnu cenu alebo aby zložil viac ako iba 50 % z nej, z čoho by sa ani v prípade údajného úniku týchto informácií nedala predpokladať alebo usudzovať, či odhadovať skutočná výška záujemcom ponúkanej ceny. Uvedené by podľa ústavného súdu mohlo byť akceptovateľné a spochybniteľné iba v prípade, ak by táto podmienka predaja bola naformulovaná tak, že záujemca by bol povinný zložiť presne 50 % z ním ponúkanej kúpnej ceny.

V súvislosti s veriteľským výborom konštatovaným únikom predmetných informácií o výške zložených záloh na ponúkané kúpne ceny, okresný súd obdobne akceptovateľným spôsobom uviedol, že tieto pochybnosti neboli doložené žiadnym dôkazom a prešetrenie týchto skutočností nie je v kompetencii okresného súdu ako súdu konkurzného, ale je to v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní.

Napokon sa okresný súd podľa ústavného súdu riadne vysporiadal aj s argumentáciou veriteľského výboru o tom, že správcom konkurznej podstaty vyhodnotená víťazná ponuka za kúpu časti podniku P. nie je primeraná hodnote tohto majetku, čoho dôkazom podľa veriteľského výboru malo byť to, že neúspešný záujemca chcel ponúknuť za predaj tohto majetku vyššiu cenu ako bola víťazná ponuka z II. kola ponukového konania. V tejto súvislosti okresný súd vyargumentoval primeranosť víťaznej ceny z II. kola ponukového konania jej prirovnaním k cene, za ktorú bol majetok úpadcu predaný v skoršom konkurznom konaní vyhlásenom na jeho majetok aj v roku 2008, a to so súčasným poukazom na podstatnú okolnosť, že v roku 2008 bol podnik úpadcu na rozdiel od aktuálnej situácie v prevádzke a v lepšom stave, než v akom je s odstupom času v aktuálnom čase. Pokiaľ ide o argument veriteľského výboru o neprimeranosti víťaznej ceny skrz záujem neúspešného záujemcu navýšiť ním ponúkanú cenu tak, aby bola vyššia ako víťazná najvyššia ponuka, okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom poukázal na skutočnosť, že z dôvodu nezistenia žiadneho pochybenia v procese speňažovania majetku úpadcu v II. kole verejného ponukového konania nie je možné, aj v záujme právnej istoty jeho účastníkov, anulovať bez ďalšieho jeho výsledky iba z dôvodu, že jeden z neúspešných záujemcov chce dodatočne svoju pôvodnú ponuku navýšiť.

V týchto súvislostiach ústavný súd podotýka, že sťažovatelia neuvedli žiadny argument, resp. neoznačili žiadnu skutočnosť, ktorá by svedčila o nezákonnosti postupu správcu konkurznej podstaty pri speňažovaní majetku úpadcu v II. kole verejného ponukového konania, ktorý postup by im ako veriteľom úpadcu bol na ujmu. Sťažovatelia ako členovia veriteľského výboru, tak ako to už bolo uvedené, sa žiadnym spôsobom neohradili, resp. nespochybnili zverejnené podmienky tohto II. kola verejného ponukového konania a navyše absolútne paradoxne tieto identické podmienky na jednej strane plne akceptujú v súvislosti s predajom časti podniku C., avšak na strane druhej ich dodatočne neakceptujú v súvislosti s predajom časti podniku P. Avšak tento nesúhlas sťažovateľov ako členov veriteľského výboru s podmienkami predaja, resp. s výsledkami predaja časti podniku P. sa ani nezakladá na nimi konkrétne tvrdenom porušení príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii pri speňažovaní tohto majetku úpadcu, ale iba na „prísľube“ z II. kola ponukového konania neúspešného záujemcu dodatočne mimo tohto ponukového konania navýšiť svoju ponuku tak, aby bola vyššia ako víťazná ponuka. Inými slovami, sťažovatelia sami síce netvrdia ani nepreukázali nezákonnosť postupu správcu konkurznej podstaty pri speňažovaní majetku úpadcu v II. kole ponukového konania, ale sami sa k takejto nezákonnosti uchýľujú, keď žiadajú, aby boli bez ďalšieho anulované výsledky tohto zákonným spôsobom uskutočneného ponukového konania a aby bol majetok úpadcu speňažený nimi navrhovaným nezákonným spôsobom tak, že bude predaný neúspešnému záujemcovi z II. kola ponukového konania, ktorý dodatočne po odtajnení všetkých cenových ponúk prehodnotil svoju cenovú ponuku a žiada o jej akceptáciu mimo poriadia, čo je postup nezlučiteľný s postupom predpokladaným v zákone o konkurze a reštrukturalizácii.

Keďže v zmysle § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konkurzný súd (okresný súd) nahradí záväzný pokyn príslušného orgánu, ktorým bol v danom prípade veriteľský výbor, iba v prípadoch, keď je tento záväzný pokyn v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov „alebo“ v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom (rozumej zákon o konkurze a reštrukturalizácii, pozn.), ktoré podmienky nemusia byť splnené kumulatívne (pozri vylučujúcu spojku „alebo“, pozn.), okresný súd v danom prípade s poukazom na nezákonné dôvody veriteľského výboru (ktorého sú sťažovatelia

členmi), na základe ktorých sa domáhajú predaja už raz zákonným spôsobom predaného majetku úpadcu a ktoré sú v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom, ústavne udržateľným a akceptovateľným spôsobom, tieto požiadavky veriteľského výboru negoval a vydal pre správcu konkurznej podstaty nový pokyn na ďalší postup v konkurznom konaní.

Vzhľadom na uvedené (pozri vylučujúca spojka „alebo“ v § 83 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pozn.) podľa ústavného súdu nie je ani nevyhnutné zamýšľať sa nad ďalšou námietkou sťažovateľov, a to, že okresný súd sa podľa nich nevysporiadal s tým, v čom vzhliadol záväzný pokyn veriteľského výboru za rozporuplný so záujmami veriteľov úpadcu, ktorými sú aj sťažovatelia. Avšak aj napriek tomu, že okresný súd mal svoje rozhodnutie zákonne odôvodnené tým, že záväzný pokyn veriteľského výboru bol v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, okresný súd sa okrajovo zaoberal aj touto otázkou, keď bez ďalšieho nad rámec spochybnil reálny záujem sťažovateľov ako členov veriteľského výboru reprezentovať záujmy všetkých oprávnených veriteľov úpadcu, a to s poukazom na personálnu prepojenosť predsedu veriteľského výboru, konateľa úpadcu a konateľa sťažovateľa v 1. rade, ktorý je súčasne veriteľom úpadcu, keďže tieto funkcie sú zastrešené jednou a tou istou osobou. V tejto súvislosti ústavný súd pre úplnosť tiež iba nad rámec podotýka, že podľa § 37 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii má veriteľský výbor troch členov alebo piatich členov. Podľa zápisnice zo schôdze veriteľského výboru z 20. septembra 2012, ktorá bola zverejnená v Obchodnom vestníku č. 187/2012 a na ktorej bol prijatý dotknutý záväzný pokyn veriteľského výboru vo forme uznesenia č. 1, sa však tejto schôdze sa zúčastnili iba traja jeho členovia, pričom za prijatie dotknutého uznesenia č. 1 hlasovali iba dvaja jeho členovia (totožní so sťažovateľmi, pozn.), čo síce nie je nijako v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, avšak z tejto zápisnice tiež vyplýva, že jeden člen veriteľského výboru bol neprítomný, pretože sa ospravedlnil. Z uvedeného by teda vyplývalo, že veriteľský výbor má v danom prípade štyroch členov (traja prítomní a jeden neprítomný, pozn.), čo je v rozpore s označeným ustanovením zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že okresný súd svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a toto odôvodnenie nemožno považovať za svojvoľné a arbitrárne. Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie okresného súdu takéto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu práv sťažovateľov zaručených v čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 61/2011 z 12. októbra 2012 nedošlo, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovatelia tiež namietali, že postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napádaného uznesenia, bolo porušené aj ich základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy, a to z dôvodu, že podľa ich názoru okresný súd rozhodol iba na základe názoru správcu konkurznej podstaty a objektívne si nezabezpečil aj vyjadrenie veriteľov. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje, že z namietaného rozhodnutia vyplýva, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty, ale aj z písomného vyjadrenia veriteľského výboru, ktoré bolo okresnému súdu doručené 28. septembra 2012 (s. 4 uznesenia, pozn.), a žiadne ustanovenie zákona o konkurze a reštrukturalizácii konkurznému súdu neukladá povinnosť nariadiť v danej veci ústne pojednávanie. Vzhľadom na uvedené sa sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané na

vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali ich priznania, už nerozhodoval.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľov na vydanie dočasného opatrenia na odloženie vykonateľnosti napádaného uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2013